

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-723/20

Galapagos BidCo. S.a.r.l.

împotriva

DE, în calitate de lichidator al Galapagos S.A. și alții

(cerere de decizie preliminară formulată de Bundesgerichtshof)

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 24 martie 2022

„Trimitere preliminară – Regulamentul (UE) 2015/848 – Proceduri de insolvență – Articolul 3 alineatul (1) – Competență internațională – Transferul centrului intereselor principale ale debitorului în alt stat membru după introducerea unei cereri de deschidere a unei proceduri principale de insolvență”

Cooperare judiciară în materie civilă – Proceduri de insolvență – Regulamentul 2015/848 – Competența internațională pentru a deschide o procedură de insolvență – Instanțe din statul membru în care se află centrul intereselor principale ale debitorului la momentul cererii de deschidere a procedurii – Transferul centrului intereselor principale în alt stat membru anterior deciziei de deschidere a respectivei proceduri – Instanță din alt stat membru sesizată ulterior cu o cerere introdusă în același scop – Menținerea competenței exclusive – Acordul privind retragerea Regatului Unit – Consecința expirării perioadei de tranziție

[Regulamentul 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului, art. 3 alin. (1)]

(a se vedea punctele 29-31, 33-36 și 38-40 și dispozitivul)

Rezumat

Galapagos, societate holding cu sediul social în Luxemburg, și-a transferat administrația centrală la Fareham (Regatul Unit) în luna iunie 2019. La 22 august 2019, administratorii săi au sesizat instanța britanică¹ cu o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență. În ziua următoare, administratorii respectivi au fost înlocuiți cu un nou administrator care a înființat, pentru Galapagos, un birou la Düsseldorf (Germania) și a încercat, fără succes, să retragă această cerere.

Ulterior, Galapagos a introdus o altă cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență în ceea ce o privește, de această dată la Amtsgericht Düsseldorf (Tribunalul Districtual din Düsseldorf, Germania), cerere care a fost considerată inadmisibilă pentru motivul că instanța respectivă nu era competentă la nivel internațional. Aceeași instanță a fost sesizată din nou cu o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență, formulată de această dată de alte două societăți,

¹ În speță, High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division (Business and Property Courts, Insolvency and Companies list) [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor), Secția Chancery (instanțe comerciale și de proprietate, registru de insolvență și societăți), Regatul Unit].

creditoare ale Galapagos. În cadrul acestei ultime cereri, Amtsgericht Düsseldorf a numit un administrator judiciar provizoriu și a dispus măsuri provizorii, considerând că centrul intereselor principale ale Galapagos se afla la Düsseldorf la momentul introducerii acestei cereri.

Galapagos BidCo., care este în același timp o filială și un creditor al Galapagos, a sesizat Landgericht Düsseldorf (Tribunalul Regional din Düsseldorf, Germania) cu un recurs imediat solicitând anularea ordonanței date de Amtsgericht Düsseldorf pentru lipsa competenței internaționale a instanței germane. Întrucât acest recurs a fost respins, Galapagos BidCo. a sesizat Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania), instanța de trimitere.

Această instanță arată că soluționarea recursului cu care este sesizată depinde de interpretarea Regulamentului 2015/848² și în special a articolului acestuia privind normele de competență internațională ale instanțelor din statele membre de a soluționa procedurile de insolvență³. Precizând că, la data la care sesizează Curtea cu o trimitere preliminară, instanța britanică nu s-a pronunțat încă cu privire la prima cerere, instanța de trimitere ridică în special problema menținerii competenței exclusive a instanței dintr-un stat membru sesizate inițial cu o cerere de deschidere a unei proceduri principale de insolvență în cazul transferului centrului intereselor principale ale debitorului în alt stat membru după introducerea cererii respective, dar înainte ca instanța respectivă să se fi pronunțat asupra ei.

În hotărârea pronunțată, Curtea interpretează Regulamentul 2015/848 în sensul că instanța dintr-un stat membru sesizată cu o cerere de deschidere a unei proceduri principale de insolvență păstrează competența exclusivă de a deschide o astfel de procedură atunci când centrul intereselor principale ale debitorului este transferat în alt stat membru după introducerea acestei cereri, dar înainte ca instanța respectivă să se fi pronunțat asupra ei. Astfel, în măsura în care regulamentul rămâne aplicabil primei cereri, instanța dintr-un alt stat membru sesizată ulterior cu o cerere introdusă în același scop nu poate, în principiu, să se declare competentă să deschidă o procedură principală de insolvență atât timp cât prima instanță nu s-a pronunțat și nu și-a declinat competența.

Aprecierea Curții

De la bun început, Curtea arată, în ceea ce privește competența internațională a instanțelor din statele membre de a soluționa proceduri referitoare la insolvență, că Regulamentul 2015/848, aplicabil în speță, urmărește în aceiași termeni aceleași obiective ca precedentul regulament, nr. 1346/2000⁴. În consecință, jurisprudența Curții referitoare la interpretarea normelor stabilite de Regulamentul nr. 1346/2000 în materia competenței internaționale rămâne relevantă pentru interpretarea articolului corespunzător din Regulamentul 2015/848, vizat de trimiterea preliminară.

² Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (JO 2015, L 141, p. 19).

³ Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul 2015/848. Această dispoziție prevede în esență că competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale debitorului.

⁴ Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO 2000, L 160, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 143), abrogat prin Regulamentul 2015/848.

Astfel, competența exclusivă conferită de regulamentele menționate instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia debitorul are centrul intereselor principale rămâne în mâinile acestor instanțe atunci când acest debitor mută centrul intereselor sale principale pe teritoriul unui alt stat membru după introducerea cererii, însă înainte de deschiderea procedurii. Curtea ajunge la această constatare făcând trimitere la considerațiile din jurisprudența sa anterioară⁵.

În continuare, Curtea examinează consecințele acestei mențineri a competenței instanței dintr-un stat membru sesizate inițial asupra competenței instanțelor din alt stat membru de a judeca noi cereri de deschidere a unei proceduri principale de insolvență. Curtea constată că din Regulamentul 2015/848 reiese că poate fi deschisă o singură procedură principală și că aceasta își produce efectele în toate statele membre în care este aplicabil regulamentul. În plus, revine instanței sesizate inițial sarcina de a examina din oficiu dacă este competentă și, în acest scop, de a verifica dacă centrul intereselor principale ale debitorului se situează pe teritoriul său. Atunci când această verificare conduce la un răspuns negativ, instanța sesizată inițial nu trebuie să deschidă o procedură principală de insolvență. În schimb, dacă verificarea confirmă competența sa, orice hotărâre de deschidere a unei proceduri de insolvență pronunțată de această instanță este recunoscută, în conformitate cu principiul încrederii reciproce, în toate celelalte state membre din momentul în care ea își produce efectele în statul de deschidere. Prin urmare, instanțele din aceste din urmă state membre nu își pot declara, în principiu, competența de a deschide o astfel de procedură atât timp cât prima instanță nu s-a pronunțat și nu și-a declinat competența.

Totuși, atunci când instanța sesizată inițial este o instanță britanică, dacă, la data expirării perioadei de tranziție prevăzute de Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice⁶, această instanță nu s-a pronunțat, Regulamentul 2015/848 nu mai impune ca o instanță dintr-un stat membru pe teritoriul căruia ar fi situat centrul intereselor principale ale Galapagos să se abțină de la a se declara competentă în vederea deschiderii unei asemenea proceduri.

⁵ Hotărârea din 17 ianuarie 2006, Staubitz-Schreiber (C-1/04, EU:C:2006:39).

⁶ JO 2020, L 29, p. 7.